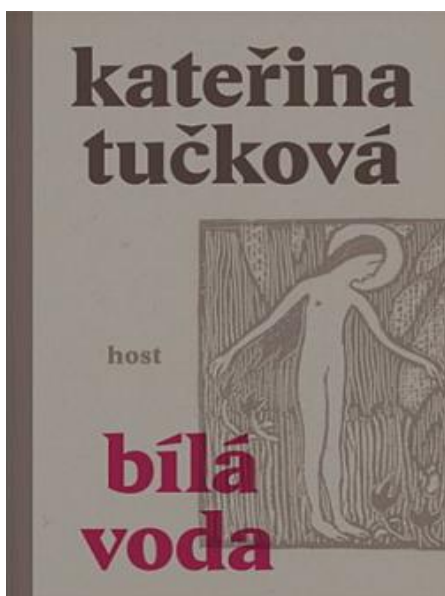

V 90. letech 19. století se v Praze, podobně jako v Mnichově, Vídni či Berlíně, rozvinula činnost spolku mladých umělců, který vznikl jako „secese“ (odštěpení) z tradičních uměleckých struktur. Za svůj hlavní úkol si určil prosazovat nové moderní umění. Spolek výtvarných umělců Mánes se stal jádrem generačního seskupování a v roce 1896 zahájil vydávání vlastního periodika Volné směry. Od roku 1898, kdy otevřel první spolkové výstavy, byl již neopominutelným reprezentantem české výtvarné kultury. Pro uměleckou orientaci spolku byla hlavním příkladem soudobá Francie, ale vedení časopisu a spolku, kde

vynikali výtvarný a literární kritik F. X. Šalda, architekt Jan Kotěra, sochař Stanislav Sucharda a malíř Jan Preisler, sledovalo celou mezinárodní uměleckou scénu. Další generace, nastupující po přelomové výstavě Edvarda Muncha v Praze (1905), vyvolala krizi svým příklonem k neaktuálnějšímu kubismu. Tento dramatický vývoj českého umění je sledován jako postupné vyhraňování tří hlavních programových směrů: tendence naturalisticko-impresionistické, symbolistické a ornamentálně dekorativní. Realizovány byly separátně, ale jejich vzájemný vztah dává secesi hlubší umělecký smysl a narušuje obecné povědomí, chápající secesi zpravidla jako eklektický dekorativní styl, který odezněl s počátkem 20. století.

Dlouho očekávaný přelomový román o ženách, víře a zlu. Bílá Voda. Takto poeticky se jmenuje pustá vesnice skrytá ve stínu pohraničních hor, kam kdysi přicházely zástupy poutníků vyprosit si pomoc u zázračné sošky Panny Marie. Právě sem o několik století později přijíždí Lena Lagnerová, aby se tu skryla před svou minulostí, která ji přivedla na pokraj sebevraždy. Namísto kláštera s početnou řeholní komunitou tu však najde pouze několik řádových sester, vedených svéráznou řeholnicí Evaristou. Ta přišla do Bílé Vody o poslední zářijové noci roku 1950, kdy komunistický režim zosobněný démonickým páterem Plojharem odvedl v rámci Akce Ř všechny řádové sestry do

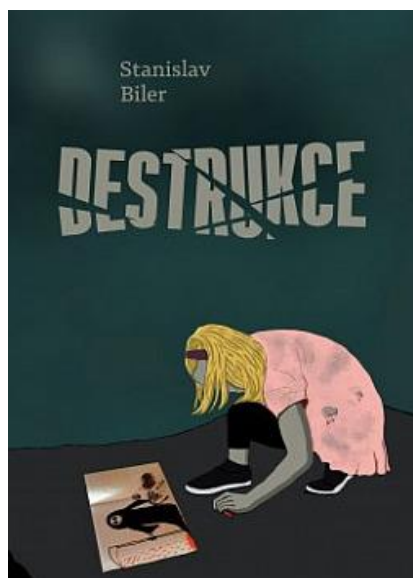
sběrných klášterů. Mladičká Evarista tehdy dostala na výběr: vrátit se do civilního života, nebo s ostatními sdílet jejich příští osud. Nezaváhala ani na okamžik. Stejně jako všechny řeholnice byla nasazena na nucené práce a vystavena ponižování v komunistickém kriminálu i mučení, aby se vzdala víry v Boha. Marně. Lena však zjistí, že tím Evaristin

dramatický příběh pouze začíná, a brzy pochopí, že démoni obcházející minulost bělovodských řeholnic nezmizeli, a navíc jsou součástí i jejího vlastního osudu...

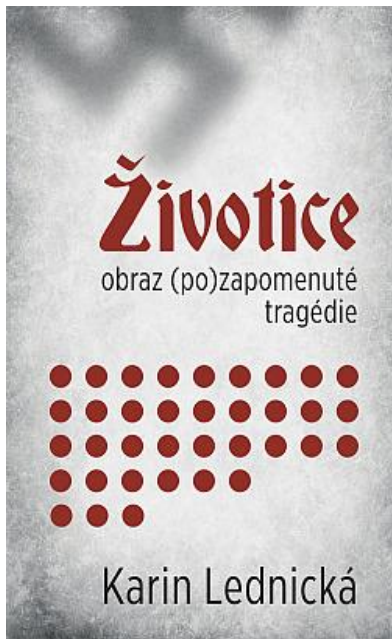
Když Pavel zběhne ze studií a stěhuje se do Hradce za Karolínou, v krabicích na korbě nákladáku veze kromě knih o geologii i své oblíbené romány Jacka Londona. V jižních Čechách se setkává s partou nelegálních hledačů vltavínů a přivádí mezi ně i kamaráda Kačmara. Postupem času zcela propadá sběratelské a zlatokopecké vášni a s Kačmarem se pouští do stále větších dobrodružství, která ohrožují nejen vztah s Karolínou, ale i jeho přátelství, svobodu, a dokonce život. Jihočeský fenomén vltavínů a jejich nelegálního dobývání přinesl do české literatury Jiří Hájíček již v roce 2001, kdy novela Zloději zelených koní vyšla poprvé. Problém s divokou těžbou těchto polodrahokamů však přetrvává dodnes a výrazně poznamenal i místní krajinu. Hájíčková novela je tak stále aktuální a stala se

předlohou pro stejnojmenný celovečerní film (2016) režiséra Dana Wlodarczyka.

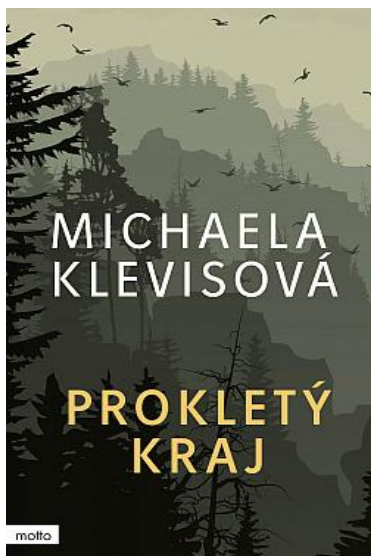
Román Destrukce sleduje osudy učitele, který před složitostí světa utekl z města na venkov. Chce nalézt klid, řád a jistotu. Stát se součástí života společnosti, kde má každý člověk své místo, každá otázka odpověď, kde je pravda jasná a nepochybná. Místo poklidného venkova však odhaluje svět v rozvratu. Místo čisté přírody uschlý les, mrtvé pole a vysychající studny. Zatímco hrdina sleduje environmentální katastrofu nejasného původu, skoro všichni okolo se dívají jinam a na jasné otázky poskytují pouze mlhavé odpovědi. Předstírají, že se nic neděje, a pokud se snad něco děje, tvrdí, že s tím nelze nic udělat. Učitel se snaží urputně zapadnout a věřit všemu, čemu věří ostatní. Je přesvědčen, že mu stále

něco podstatného uniká. Něco, díky čemu ví všichni okolo něj, co mají dělat, čemu věřit a kam se dívat, zatímco hrdina ztrácí jistotu dokonce i v tom, v jakém pořadí jdou nohy za sebou. Naději upíná ke starostovi obce, řediteli továrny i nové přítelkyni. Jak si však učitel musí přiznat, jejich sebejistota nepramení z toho, že ví něco, co mu uniká, ale z popření světa a nakonec i života. Existenciální a environmentální román přináší naději, že život může mít smysl i uprostřed trosek a že smrt není náš největší problém na Zemi.

Životice: malá vesnice uprostřed Těšínského Slezska. Po Mnichovu zabrána Polskem, po 1. září 1939 se jako dobyté území stává součástí Říše. Během války zde tudíž panovaly zcela jiné poměry než v protektorátu. Probíhala tu největší germanizační akce v Evropě. Kdo se nepodvolil, byl vysídlen nebo skončil v lágru. Účast na veřejných popravách byla povinná. Stanný soud zasedal téměř nepřetržitě – často přímo v bloku smrti nedalekého koncentračního tábora Osvětim. Starosta Životic zaujal jednoznačný postoj: pěstoval vřelé vztahy s nacistickými pohlaváry a s obyvateli obce začal mluvit německy. V atmosféře všudypřítomného strachu se Životičtí snažili vydržet do konce války. Nepodařilo se jim to. V noci ze 4. na 5. srpna 1944 zastřelili partyzáni v místním hostinci tři příslušníky gestapa.

Následovalo tragické ráno 6. srpna, během kterého gestapo zavraždilo šestatřicet mužů ze Životic a okolí a odvetné akce pokračovaly až do února 1945. Během nich zemřeli další lidé, desítky jich byly odvečeny do koncentračních táborů. Vrátili se čtyři. Vzhledem k počtu obyvatel patří Životice k nejpostiženějším obcím na území České republiky. A přece jejich tragédie upadla v zapomnění. Karin Lednická ten příběh znovu přivádí k životu. Kombinuje prepis vyprávění pamětníků a dokumentární část, při níž čerpá z pečlivých rešerší. Text doprovází bohatá obrazová příloha.

Michaela Klevisová tentokrát opustila kriminalistu Josefa Bergmana a v románu z Pošumaví nahlíží na zločin pohledem dvou mladých žen, jejichž životy jsou provázány s místy, kudy se opakovaně prohnaly dramatické dějiny. Zapadlá vesnička Jelení Hora má temnou minulost a dodnes to není ideální místo k životu. Není divu, že odsud Gerda vždycky chtěla odejít a uniknout minulosti. Teď se ale rozvedla, je bez peněz a nezbylo jí nic jiného, než se s dcerou vrátit do nuzného domku po rodičích. Linda na stejné místo přijíždí na dovolenou, aby pátrala po minulosti své rodiny, která se před čtyřiceti lety odstěhovala. Vzápětí ve vesnici dojde k úmrtí a obě ženy odhalí přísně střežené tajemství související s krajem, kde nikomu nebylo souzeno být šťastný.

Autorka úspěšné detektivní série se v této knize místo krimi zápletky soustředí na mezilidské vztahy v prostředí sousedícím s národním parkem a vojenským prostorem. Přes minulost zdejších obyvatel odhaluje historii plnou zvratů, která někomu zabránila v těchto místech naplno zakořenit a jiné k Pošumaví neplánovaně připoutala.

Humorný román o smrti. A je v tom všechno. Láska, smrt, sranda, vesmír, sex i zázrak. Slovy jedné z postav, je to prostě „háelpéčko*“ (*háelpéčko, HLP – Hluboký Lidský Příběh v novinářském žargonu)

Pavel Tomeš je stand-up komik, kterého můžete znát z TV pořadů Comedy club a Na stojáka. Vydal sbírky fejetonů Tohle lidi hodně berou, Zápisky malého tyranosaura a Facky z Marsu.

Sedm let v životě ženy – redaktorky časopisu, poučené všemi druhy umění i myšlenkových konceptů, ženy, která pomalu prošvihává svou biologickou roli matky a řešení hledá v psychoterapii, miluje hory a Japonsko a její pozorovatelský talent cílí na zpočátku zásadní, pak trapný a nakonec komický seznam mužů, z nichž ten nejdůležitější je – mrtvý.

Dvě novely, v nichž se pražský chodec při svých cestách městem setkává s neznámými lidmi a naslouchá jejich vyprávěním o zaniklé civilizaci v Indii, o mravencích, kteří vytvářejí živé sochy, o chuťovém písmu, o hudebním nástroji vyrobeném z kostí pásovce, o dobrodružném životě prostějovského bratrance Edmunda Husserla, o mozaice na vile v Hodkovičkách, na níž je zobrazen bílý tygr se zelenými očima, o spisovateli, kterému změnil život objev záhadné klávesy na psacím stroji, o městě vystupujícím z moře a o jeho bohyni, o nešťastné lásce ladiče vodních varhan, o tyrkysovém orlu, o podivuhodném australském ptáku, o podmořské budově vystavěné z perel...

Knihy vychází znovu po čtvrt století, tentokrát ve sličné grafické úpravě Jany Vahalíkové.

Jak se dá o smrti mluvit? Autory přijalo 26 osobností a věnovalo jim svou důvěru, aby spolu toto obtížné téma ohledávali. Učili se být citliví, ale neodbytní. Zveme vás, abyste s námi ztratili strach. Ne možná ze smrti, ale z mluvení o ní.

Knihu, kterou pro Kalich připravili Michal Plzák a Lucie Vopálenská, nechce být akademickým pojednáním, ani jen užitečnou, instruktážní příručkou, i když tyto parametry obsahuje také. Z rozhovorů s řadou známých i méně známých osobností vyplývá, jak rozmanité podoby bere na sebe vědomí smrti a obavy z ní a rovněž i samo mluvení o tomto intimním a obtížném tématu. Všeobecně se dnes předpokládá, že je to téma tabuizované, vytěšňované, ale z rozhovorů

vyplývá, že to tak úplně není. Větší obtíž může představovat nacházení způsobu, jak téma „lidský“ a otevřeně v rozmluvě pojednat. Jedním z účelů knihy je povzbudit k větší otevřenosti v otázkách lidské konečnosti, samoty, utrpení, lidské důstojnosti a vyrovnávání se s neznámým. V tom je publikace inspirativní. Některé otázky jsou až brutálně přímé a konkrétní, ale zpracování nikdy nesklouzne na rovinu senzace či bulváru. Otevřená, přátelská, často i veselá atmosféra rozhovorů „o posledních věcech člověka“ čtenáře překvapí.

Pozvání k nesnadnému tématu přijali a pro smrt uděláno s námi měli: vědec a filosof Ivan Havel, biolog a filosof Stanislav Komárek, hudebník Jan Spálený, spoluzakladatelka hospice Cesta domů Martina Špinková, filosof Miroslav Petříček, socioložka Jiřina Šiklová, psycholožka a disidentka Dana Němcová, psychiatr Radkin Honzák, politik a kníže Karel Schwarzenberg, vrchní zemský rabín a spisovatel Karol Sidon, římskokatolický biskup Václav Malý, evangelický farář Miloš Rejchrt, hrobník David Stejskal, který i v hrobce bydlí, Julius Mlčoch, dlouholetý ředitel Pohřebního ústavu Hl. města Praha, gerontoložka a zakladatelka Alzheimerovské společnosti Iva Holmerová, lékařka záchranářka Jana Šeblová, malířka Věra Nováková Brázdová, sklář a člen skupiny Tvrdohlaví Zdeněk Lhotský, dva členové rady vlády pro národnosti menšiny – za romskou komunitu Ladislav Goral a za vietnamskou Uyen Huu Pham, za notáře Marie Mandlerová, básníci J. H. Krchovský a Petr Hruška, velitel útvaru speciálních operací a afghánský veterán Lumír Němec, lékařka se specializací na intenzivní péči Magda Čepková a anglický filosof Peter Wilberg, který mluví o svém umírání.

Rozhovory se konaly mezi únorem a červnem 2021. Knihu doplňuje více než sto barevných fotografií Františka Plzáka.

Místo, kde příběhy jsou pravdivější než skutečnost.

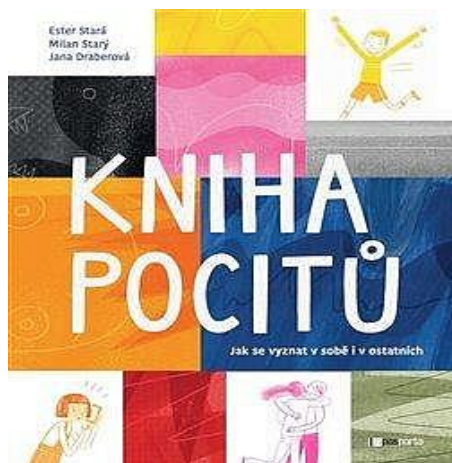
Kniha, jakou byste od oceňované autorky Jezera, Sentimentálního románu nebo Mony nečekali: román Biancy Bellové Ostrov skrývá tajemství i zámlky, věrnost a zradu, touhu i laudanum. Dva nehrdinští hrdinové, kupec Izar a kněžna Núrit, se předhánějí v rozličných škodolibostech — on jí vypráví příběhy staré jako svět, ona je hltá jako dítě. A pokud jde o děti, tak tu máme i hovnařova kluka, vinou svého páchnoucího zaměstnání chudého a osamělého, tichého a pokorného, a přesto bojujícího s osudem i s předsudky ostatních Ostrovanů.

Píše se rok 1922, osmnáctiletý Paul Beckermann nastupuje ke studiu na Bauhausu a okamžitě ho okouzlí jak atmosféra školy, tak noví spolužáci a přátelé. Zejména Charlotte, svérázná a trochu tajemná studentka z Prahy, která ho přitahuje tím víc, čím blíže ji poznává. Paul ale není jediný, kdo usiluje o její lásku, a mezi zprvu nerozlučné přátele tak brzy vstoupí utajovaná rivalita.

Politická situace ve Výmarské republice se vyostřuje, kosmopolitní Bauhaus čelí stále větším potížím a také skupinka přátel kolem Paula a Charlotte se pod tlakem milostných vzplanutí a vzájemných zrad postupně rozpadá. To nakonec vede k tragédii, jejíž ozvuky na

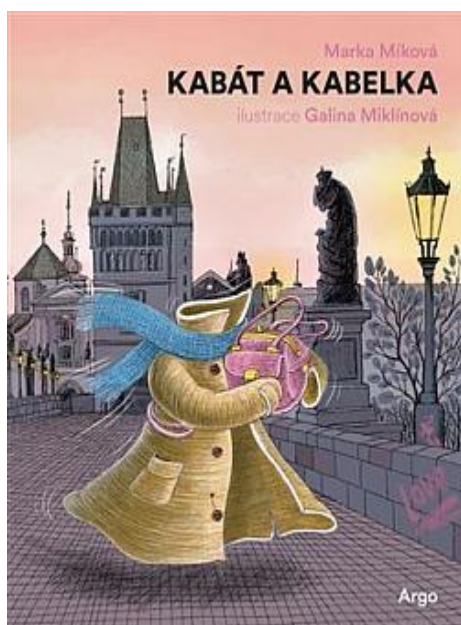
Paula doléhají ještě i o několik desetiletí později. Z předválečné doby si odnesl tajemství, které ho ani s přibývajícími roky nepřestává tížit. Když se nečekaně objeví dávný spolužák z Bauhausu, Paul letité mlčení konečně prolomí.

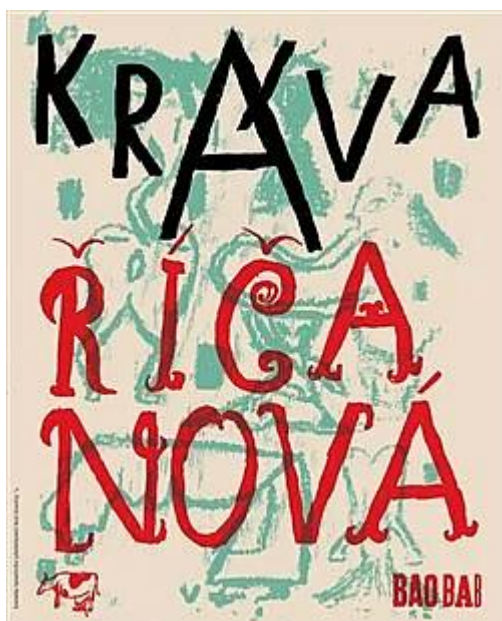
Kniha je určena dětem od osmi let bez ohledu na to, jestli jsou na své pocity odborníci, nebo jim spíš nerozumí a snadno se v nich ztrácí. Ve třinácti kapitolách budou moci prozkoumat klid, překvapení, radost a štěstí, smutek, strach, odvahu, stud, hněv, závist a žárlivost, znechucení, nudu, zájem a lásku. S těmito pocity se v knize seznámí prostřednictvím pětice kamarádů.

Kniha zachycuje proměnu obyčejného člověka v léčitele a přibližuje praktiky sibiřských šamanů. Vyprávění o životě dědečka Ogeho od řeky Podkamenné Tunguzky je okénkem do světa přírodního národa, který jen těžce odolává současným vlivům globalizace. Autorka je známá etnoložka.

Fantazijní příběh odehrávající se v Praze za koronavirové pandemie má neobvyklé hrdiny: kabát a kabelku. Poprvé se ti dva potkají v autobuse. Kabelka, vášnivá čtenářka, jede do knihovny půjčit si knihy a kabát pospíchá ke krejčímu: potřebuje přistehovat knoflíky a zalátat roztrženou kapsu. Podruhé se jejich cesty zkrříží, když kabelka uklouzne na chodníku a kabát jí pomůže vstát. A zase si jdou po svém, jenže tentokrát je něco jinak. Že by přeskočila jiskra? Oba ještě čeká řada dobrodružství. Kabát se dostane do rukou rybáře a ten ho zapomene v hospodě. Večer ale vláda vyhlásí nouzový stav a všechny hospody zůstanou zavřené. Co jen si kabát v ztemnělém lokálu počne? I kabelka prožívá rozličné štrapáce. Setkají se ti dva potřetí?

Jaké je to žít s krávou? Dojit ji každý den, chodit na pastvu, starat se o ni? Má to nějaký smysl, když v supermarketech na vás čekají hory jogurtů, tvarohů a mlék v dokonalých baleních? Tereza Říčanová žije život, do kterého se většině z nás nechce. Je nepohodlný a náročný, vstává se v něm za úsvitu a když je to třeba, pracuje se do úmoru, dny získávají rytmus podle ročních období a krmení... Soužití se zvířetem, každodenní pozorování a fyzická práce v autorce probouzejí citlivost pro skutečný smysl věcí, obnovují zapomenutý vztah se zvířaty, nastolují vnitřní řád a zjitřují představivost. V této knize dozvíte mnoho praktického: třeba kolik má kráva žaludků, jak se

dělá máslo nebo sýr, co žerou krávy v zimě nebo co to je hovnopytel. Ale nečekejte žádnou příručku. Kráva Říčanová je především dokumentární deník jedné malířky.

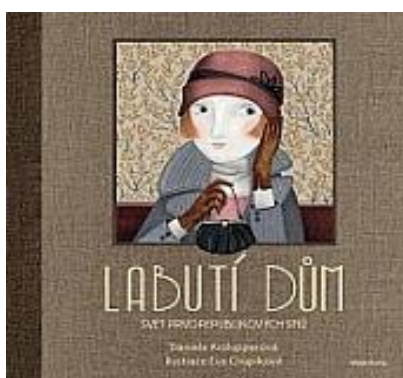

Hluboko pod zemí spí obří. Vylíhl se tu i opravdu velmi malý obr, který je velký jako smrková šiška, a tak mu začali říkat Smrkovec. Ze samé neposednosti se mu podaří probudit ze spánku obří stařešiny, kteří mu stihnou vyprávět o pradávné Obří říši a pak opět usnou. Smrkovec si vyslechne, že v Obří říši uvnitř neznámé sopky se nelenošilo, dávní obrové běhali po světě, honili dinosaury, přesouvali celé hory nebo udupávali údolí. Jenže pak přišla doba ledová a obrům

najednou naše země nestačila. Všechno už znali, a tak začali s lenošením. Takhle to ale Smrkovec nenechá a rozhodne se, že se vypraví na cestu. Podaří se mu prokousat až na zemský povrch a nestačí žasnout nad tou krásou. Brzy narazí na mravence Miloše, který se stane jeho věrným kamarádem, a společně pátrají po Obří říši. Překonají všemožné nástrahy a najdou bájnou říši, nebo už dávno zmizela?

Vesmír najednou podivně škytl a z jiné planety sem spadlo deset padouchů. Spadli rovnou do pravěku, kde nikdo neznal mobil ani internet. Zločinci byli na jinou planetu posláni za trest a byli malí jako trpaslíci a vysušení jako mumie. Ten nejhorší z nich ukradl lidem oheň. Lidský kluk jménem Pírko a jeho kamarádka Sojka putovali temným lesem, aby zachránili svůj kmen. Kmen se jmenoval Strakaté uši a jeho šaman... a všechno další se v té knížce dočtete.

Píší se 20. léta 20. století a Československem hýbe technický pokrok. Automobilismus, filmový průmysl i módní salony jen kvetou a všude se vznáší naděje a sny. Má je i trojice dětí, které svede osud dohromady: Rézi, která vypomáhá s úklidem v Labutím domě, miluje svět módy, její spolužačka Madla by ráda byla lékařkou a učeň Pavel se chce za každou cenu stát konstruktérem automobilů. Uskuteční své odvážné plány, i když se jim do cesty staví různé překážky?

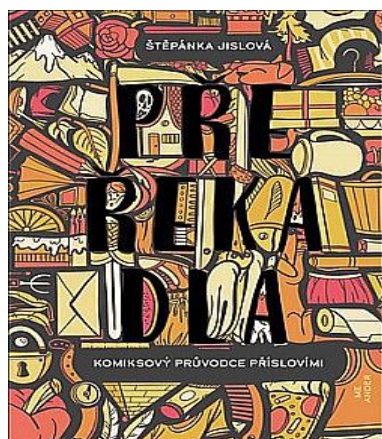

Milada Horáková je nejznámější obětí politických monstrprocesů v Československu. 27. června 1950 byla popravena v Praze na Pankráci. Co o ní víme víc? Stostránková komiksová kniha spisovatele Zdeňka Ležáka a výtvarnice Štěpánky Jislové čtenáře seznámí se životem Milady Horákové mnohem podrobněji. Provede je dětstvím a mladými léty Horákové, její prací právničky na sociálním odboru, její odbojovou činností za druhé světové války, vězněním nacisty i vstupem do velké politiky po druhé světové válce. Nedílnou součástí je i soukromý život této političky. Kniha dále sleduje zapojení Horákové do protikomunistického odboje po únorovém převratu, její zatčení v září 1949, série výslechů, vytvoření procesu a celý jeho průběh až po rozsudek a popravu.

Kromě příběhu hlavní hrdinky sleduje také osudy vedlejších postav, čímž dokresluje charakter doby.

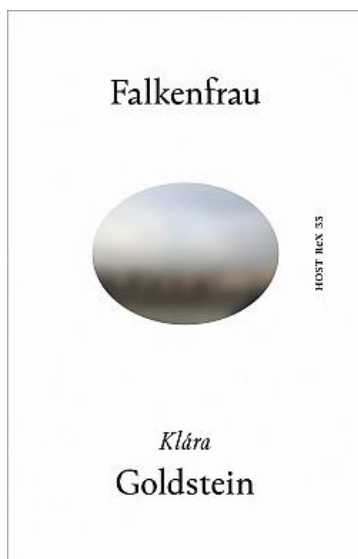
Další vydání nejznámějších severských mýtů a bájí v přepravě Heleny Kadečkové. Svérázné příběhy o vzniku světa, věčném boji vládce Ódina, hrdinství boha Tóra a jeho kouzelném kladivu Mjöllni, Istivém poloobru Lokim, statečných soubojích s obry, o skřítcích, netvorech i vlku Fenrim, který mluví lidským hlasem. Kniha Soumrak bohů je beletristickým zpracováním dvou islandských rukopisů ze 13. století – sbírky severských mytologických a hrdinských básní Starší Edda a prozaického přepravě mytologie od islandského dějepisce Snorriho Sturlusona (Snorriho Edda). Knihu lze číst bez předběžných znalostí severské mytologie. Přibližuje totiž její obsah o něco výpravnější, zábavnější a především ucelenější formou, zároveň skvěle poskytne představu o prostředí, v němž se mýty a báje rodily.

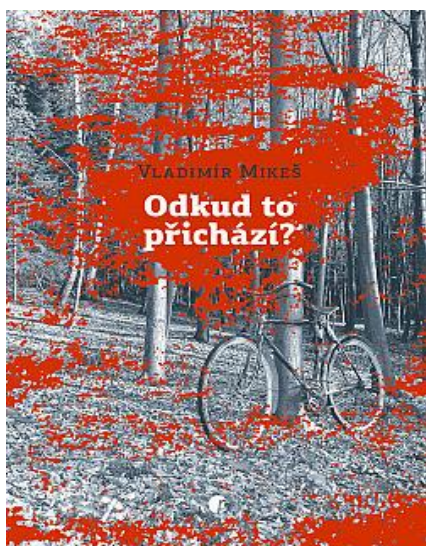
Tradiční rčení a přísloví jsou dětem často již skoro neznámá. Místy se zdá, že na ně koukají jak tele na nový vrata! Ale proč a kam nemají házet flintu, to už nevědí. Kniha s názvem Přeřekadla přibližuje dětem praktické poučky pro život děděné po generace zábavným a interaktivním způsobem. To vše a víc v komiksovém zpracování Štěpánky Jislové, které dětem odhalí věci, které jsou možná záhadou i jejich rodičům.

Dokážete si představit, že svou zaslouženou dovolenou trávíte namísto u moře uprostřed vlčí smečky a pro samou starost o vlčí mláďata nevíte, kam dřív skočit? Právě to se stalo Monice Zelinové, typicky městské ženě, která kvůli nečekanému souběhu událostí přehodnotila své priority, vybočila z pohodlí obvyklého rytmu společenského života a odjela takřka „do divočiny“. Ve své knize vás nechá nahlédnout nejen do zákulisí náročného odchovu handicapovaných vlčích mláďat v domácnosti, ale přiblíží vám i kontakt s dospělými vlky v jejich rozlehlém výběhu. Během pobytu u své sestry Tanji Askani, vynikající fotografky a uznávané expertky na vlčí problematiku, se rychle stává její zdatnou pomocnicí a nakonec i nezlomnou zastánkyní a milovnicí těchto šelem. Napínavé emotivní příběhy jsou popisovány s velkou dávkou humoru a jejich autentičnost je doložena množstvím ojedinělých fotografií.

Ve svém nejnovějším díle se Klára Goldstein, podobně jako ve sbírkách Milíře (2016) a Kenotaf (2018), inspiruje konkrétními místy a lidskými osudy. Boří však navyklé vnímání času a prostoru, nechává přítomnost splývat s minulostí a svou básnickou řeč obohacuje o nový zásadní prvek — hudbu slyšenou, prožívanou, právě vznikající. Hudba zaznívá v křehkém tíhnutí duše k duši, prochází dějinnými zvraty, svědčí o šíři, která se rozevírá za každým pocitem, pohybem, dotekem, vůní. A není přítom zdaleka jen záležitostí smyslovou, ale i duchovní. Už v okamžiku svého vzniku dalece přesahuje mysl člověka, svobodně se rozpřahuje a stává se znamením věčnosti.

Sbírka Odkud to přichází? obsahuje výběr z básní, které Vladimír Mikeš napsal po vydání sbírek Pozdní sběr a Poemy (2015), a to od konce roku 2015 do konce roku 2018. Tematicky se kniha mj. vrací až k předválečným událostem, jejichž je Mikeš živým pamětníkem, ale je především originální reflexí, hlubinným tázáním po smyslu existence člověka, po jeho ukotvenosti v jazyce a místě. Znovu se můžeme zaposlouchat do nezaměnitelné melodie, jakési světelné materie řeči, která – aniž víme, odkud přichází – s podivuhodnou improvizací jistotou dává motivy času, lásky, přátelství, paměti, ale i politiky a všudypřítomné otázky proč psát. U tvorby z tohoto období zdůrazňuje básník její deníkovost, avšak kvůli rozsahu svazku a zčásti

také kvůli opakování motivů známých již z Poem nebo z próz byla dána přednost redukci, a tedy vlastně porušení původních deníkových vazeb mezi sousedícími texty: z celkového počtu 1132 textů bylo nakonec publikováno 157 básní. Kromě editora Antonína Petruželky a autora Vladimíra Mikeše se na výběru textů podílel také Jonáš Hájek.

